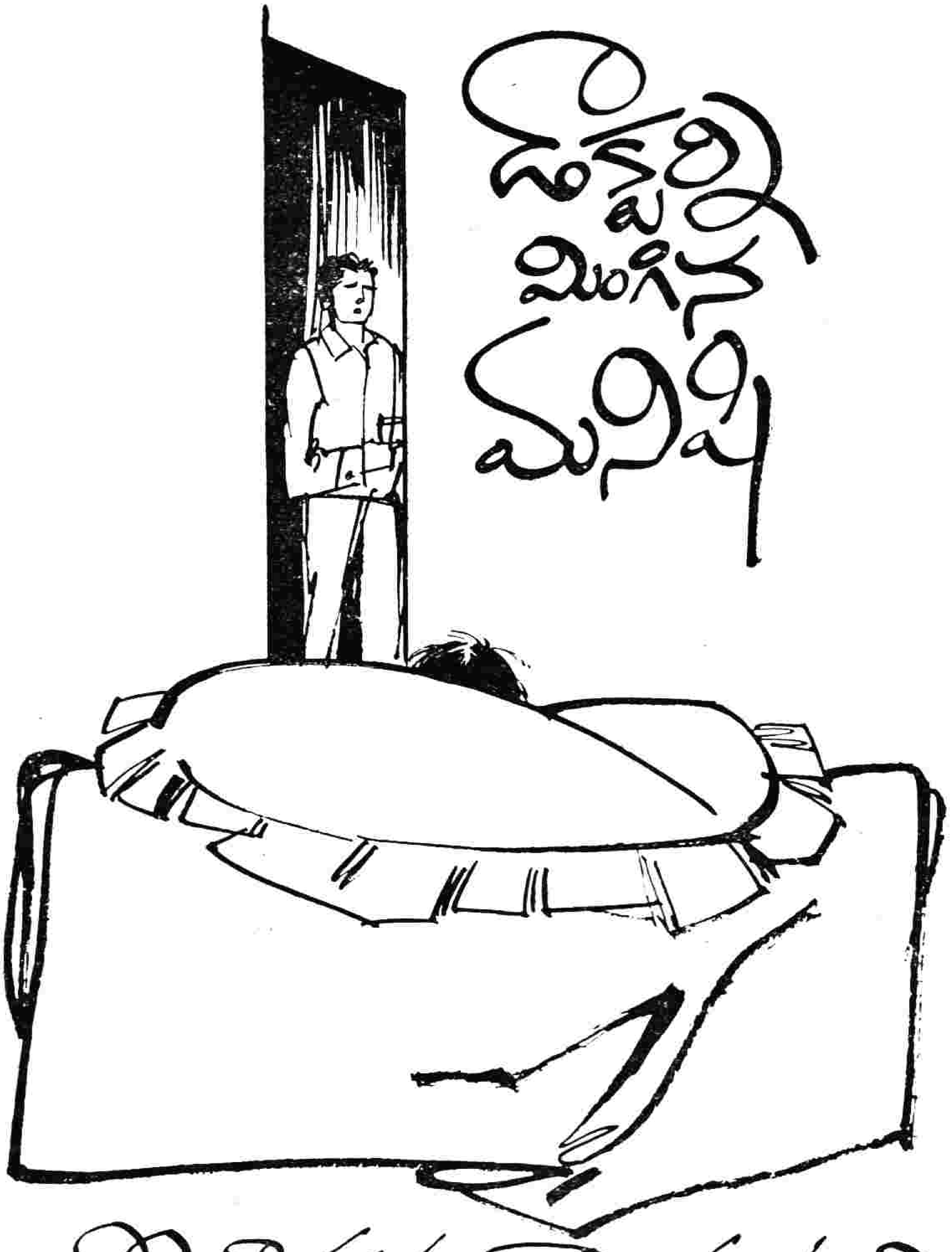

డాక్టర్ని మింగిన మనిషి

ఇచ్ఛాపురపు రామచంద్రం

మళ్ళీ యింటికి వస్తున్నాను.

ఊరు వదిలి పదిహేనురోజులు దాటి పోయింది. బయలుదేరేముందు—అలాగ జరుగుతుందని అనుకోలేదు. మద్రాసని బయలుదేరి - మైసూరు, బెంగుళూరు, హైదరాబాదూ, నాగపూరూకూడా వెళ్ళి రావలసివచ్చింది-బిజినెస్‌కోసం.

మొదట్లో-అతి తరచుగా క్యాంపులు తిరగవలసిన యీ ఉద్యోగం చాలా ఉత్సాహంగా ఉండేది. చాలా తిరిగే వాడిని. అందుకే కంపెనీనుంచి త్వరలోనే మంచి పేరునీ చక్కని ప్రమోషన్‌నీ సంపాదించుకోగలిగాను. కాని—పదేళ్ళు పైగా దేశం తిరిగీ తిరిగీ యిప్పుడు

కొంచెం విసుగేస్తూంది. జీవితంలో అధికభాగం రైళ్ళలోనూ, వాటికోసం నిరీక్షించడంలోనూ వృథా అయిపోతూందేమో అన్న సందేహం కలుగుతూంది. రోలింగ్ స్టోన్ గాదర్స్ నో మాస్. నిజమేనేమో?

టాక్సీ — మా వీధిలోకి మలుపు తిరిగింది. పదిహేనురోజు లయ్యాక — మా వీధినీ, పరిచితాలయిన యిళ్ళనీ చూస్తుంటే చిన్నపిల్లడికి అమ్మనిచూసేటప్పటి ఆనందంలాటిది కలుగుతూంది. ఇంట్లో అడుగుపెడుతూంటే ఎంతో ఉత్సాహం. ఈ చక్కని అనుభూతితో ప్రయాణపు విసుగంతా తీసిపోయినట్లే అనిపించింది.

బజర్ బటన్‌మీద చెయ్యివేసేసక్కర లేకుండానే తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. స్వాగతం పలుకుతున్నట్లుగా శాంతి. ఆమె కన్నులలో నన్నుచూస్తూ-వెలుగు.

"రండి. ఇంత ఆలస్యం చేస్తారనుకోలేదు. ఏమైంది?" అడిగి—నా సమాధానం కోసం ఆగకుండానే లోపలికి వెళ్ళి ఫ్లాస్కూ, కప్పూ తీసుకువచ్చింది. "టీ తీసుకోండి. ఈలోగా బాత్‌రూమ్‌లో అన్నీ సిద్ధంచేస్తాను." నాకు తెలుసు. ఈ సాయంత్రం రాత్రిఅయి—తెల్లవారేలోగా నాకు మరిన్ని చక్కని అనుభూతులు ప్రసాదించబడతాయి. వరాలిచ్చేది-శాంతి. ఇప్పుడేకాదు. ఎప్పుడూను. ప్రయాణంచేసి వచ్చిన సాయంకాలమూ రాత్రీ చాలా చక్కని అనుభవాలు లభింపజేస్తుందామె. అందుకే-హోమ్!...స్వీట్ హోమ్.

బాత్‌రూమ్ ... షవర్‌కింద నిలుచున్నాను-షేవ్ పూర్తిచేసుకుని. ఒంటిమీద వేడివేడినీళ్ళు పడుతూ...జుత్తుకి షాంపూ గిలిగింతలుపెడుతూ...చాలా హాయిగా, యుడికొలోన్ పరిమళాలతో స్నానంముగించి-వెచ్చనిబట్టలు వేసుకుని డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోకి వచ్చాను. స్నాక్స్...టీ...శాంతి.

"డిన్నర్‌లోకి ఏంచేయించేది?"

ఆమె చాలా అందంగానూ తాజాగానూ తయారయి ఉంది. చెప్పాను. చిన్న ఉత్తరాలకట్టను టీపాయిమీద ఉంచింది ఇదో చిత్రమయిన అనుభవం. ఆ ఉత్తరాలు ఎప్పటినుంచో నాకోసం ఎదురుచూస్తూంటాయి. వాటికి జవాబు రాస్తూ ఆలస్యానికి కారణాలూ క్షమాపణలూ చెప్పాల్సి ఉంటుంది.

కిటికీలోంచి బయటకు చూశాను-విండోసిల్‌వరకూ వచ్చి. సూర్యాస్తమయమయి-చీకటిపడుతోంది. మంచు కూడా ప్రారంభించింది. ఔను, చలికాలం మరి. అన్నట్లిది శుక్లపక్షమా బహుళపక్షమా?

వెనక్కి-వచ్చి సోఫాలో కూర్చుని ఉత్తరాలు చదవడం ముగించాను-రెండు సిగరెట్ల సాయంతో. అవి అయ్యేసరికి—చిరునవ్వుతో నిలుచుంది శాంతి.

అప్పుడే వికసిస్తున్న పువ్వంత తాజాగా ఇంకా చాలా అందంగా.

"అవతల-చాలా చలిగా ఉంది."

"ఫరవాలేదు. ప్లీజ్..."

ఐదునిముషాల్లో లాన్‌లోంచి పిలిచిందామె. లాన్‌లో—గార్డెన్ ఛెయిర్స్... టీపాయ్ ... గ్లాసులు ... సీసా... వేయించిన జీడిపప్పు.

నేను కూర్చునేసరికి - రాయల్ సెల్యూట్ గ్లాసులో పోసి—వెస్ ముక్కలువేసి — సోడా నింపింది. నా ప్రాణానికి ఎంతోహాయిగా అనిపించింది.

ఈ చిన్న సుఖాలన్నీ నేను దిగే ఖరీదయిన హోటళ్ళలో లభించనివికాదు కాని—యిక్కడ విషయం వేరు. మనుషులందరూ మనసులోకి రాలేనట్లే, కొన్ని సుఖాలు అన్నిచోట్లా అంత సంతృప్తినీ యివ్వవు.

"నీ ఆరోగ్యంకోసం—" నవ్వుతూ సిప్ తీసుకున్నాను.

ఆమె-భుజాలమీద బిన్నీషాల్ సరిచేసుకుంది.

"చలివేస్తూందా? స్కార్ఫ్ తీసుకువొచ్చేదా?" సారీ శాంతీ. నిన్ను చాలా బాధపెడుతున్నాను క్షమిస్తావ్ కదూ?"

"ప్రయాణం సుఖంగా జరిగిందా?" నన్ను వినిపించుకోకుండా అడిగింది. ఆలస్యానికి కారణాలతో సహా నా ప్రయాణం గురించీ నేను సాధించిన మంచి బిజినెస్ డీల్ గురించీ చెప్పి — "గవర్నమెంట్ సిల్కు ఎంపోరియంలో చక్కని చీర కనిపించింది, తీసుకున్నాను," అన్నాను.

"థాంక్స్." అంటూ నా చేతిని తీసుకుంది తన చేతిలోకి.

మంచు పడుతోంది.

లాన్‌లో డెయిసీలు చలికి వొణుకుతూ—తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి.

ఒకటిరెండు నిముషాలు నిశ్శబ్దంగా జారిపోయాయి మా మధ్య.

"ఏమిటి విశేషాలు?" అడిగాను.

"మీరులేక-రోజులు చాలా భారంగా గడిచాయి."

"నాకూ సరిగ్గా అంతే."

మళ్ళీ మౌనం. దూరంగా ట్రాన్సిస్టర్‌లోంచి జాజ్‌మ్యూజిక్—సన్నగా.

"మీ ఫ్రెండ్...డాక్టర్...వచ్చారొకసారి..."

"దేనికీ? కారణం చెప్పాడా?"

"ఈ ఊళ్ళో ఒక యాగమో యజ్ఞమో జరిగింది."

శాంతి యీ ప్రస్తావన ఎందుకుచేసినట్లు? ఆమెకు నిశ్చయంగా తెలుసు యిటువంటి వార్తలు నాకెంత మాత్రమూ ఉత్సాహాన్నివ్వవని.

"వెయ్యో రెండువేలో కొబ్బరికాయలూ...పదో పదిహేనో డబ్బాల నెయ్యో..."

"క్షమించరాని వృధా. అలాగ తగలెయ్యడంకంటె పేదవాళ్ళకిస్తే...వాళ్ళ

ఆకలి తీరేది." కొంచెం ఉద్రేకంగా అన్నాను.

"స్వాములవారి ఆజ్ఞ. దానినే పాటిం చారు పురజనులూ ప్రముఖులూ..."

"ఆజ్ఞాపించేందుకు ఆ స్వామి ఎవరు?"

"ఆయనకు నాలుగైదు భాషలలో మంచి పాండిత్యం ఉందట..."

"అంతకు మించిన లింగిస్ట్వీక్స్ చాలా మందే ఉన్నారు."

"గాలిలోంచి విభూది తెప్పించ గలరట..."

"రోడ్డుపక్క మోళీవాడు రూపాయ నే తెప్పిస్తాడు."

"స్వామికి ఎందరో పాదపూజ చేశారు. తీర్థం స్వీకరించారు."

"మూర్ఖులు ... అజ్ఞానులు ... అమాయకులు..."

"డాక్టరూనా?"

నిర్ఘాంతపోయాను. "ఏమిటీ?"

"ఆ స్వామికి పాదపూజచేసి... వెయ్యినూటపదహార్లు సమర్పించుకున్న వారిలో మీ డాక్టరు ఫ్రండూ ఒకరు-"

శాంతి మాటలు-తుపాకి గుళ్లలాగ తగిలాయి నాకు. నేను నన్నూ డాక్టర్నీ నమ్మలేకపోతున్నాను. "యు టూ డాక్టర్!" అనుకోవలసిన పరిస్థితి ఏర్ప డింది. నా విశ్వాసాలకూ మా స్నేహా నికీ చాలా పెద్ద దెబ్బ...

రాయల్ సెల్యూట్ నీ...శాంతినీ.. అన్నీ వదిలేసి ఆవేశంగా, డాక్టరింటికి వెళ్ళాను- వీలయినంత వేగంగా.

"బహుకాల దర్శనం -" విష్ చేస్తూ నవ్వాడు డాక్టరు.

"ఊఁ."సంభాషణ ఎలాగ ఎక్కడ మొదలుపెట్టాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను. ఈ మంచి స్నేహితుడుకూడా దూరం అయిపోతున్నాడని తెలుస్తున్నకొద్దీ చాలా బాధగా ఉంది.

"డల్‌గా ఉన్నట్లుంది మీకూ నాలాగే. వాతావరణం అనుకూలంగా ఉంది. రూములో జానీవాకరున్నాడు. వాడికి బంధవిముక్తి కలిగిద్దాం. ఏం?"

డాక్టర్-ఎవరో నాలాటి దగ్గరి స్నేహితులతో తప్ప డ్రింకు తీసుకోడు. ఇప్పుడు నేను మాట్లాడబోయే విషయం- డ్రింక్స్‌మీద అయితేనే నయం.

అతని పర్సనల్ రూమ్‌లో-ఏర్పాట్లు జరిగాయి.

డాక్టరు - రెండోరౌండు తరువాత చాలా ఇన్హిబిషన్స్‌నుంచి బయటపడి ఫ్రీగా మాట్లాడడమూ ప్రవర్తించడమూ చేస్తాడని నాకు తప్పకుండా తెలుసు. అందుకే అతని రెండోరౌండ్ అయ్యే వరకూ సహనం వహించాను.

"డాక్టర్!"

"యస్ ప్లీజ్..."

"ప్రాక్టీసుద్వారా మీరు చాలా డబ్బూ...మంచి పేరూ సంపాదించారు. ఔనా?"

"ఊఁ. రెండూ కావలసినంతా లభించాయ్ ... నిజానికి -అవసరానికి మించే..."

"మరి - యింకా మీకు తీరని కోరికలూ, అందని ఆశలూ ఏం మిగిలాయ్? మీ మనసులోని అశాంతికీ అసంతృప్తికీ కారణం ఏమిటి?"

"నథింగ్ ... నథింగ్ ...నాకేమీ లేవు-"

మూడో రౌండులోకి వచ్చాడతను. నేను రెండు పూర్తిచేయలేదు. డ్రింక్‌కంటె ఎక్కువ కిక్ యివ్వగలిగే స్నేహం మమ్మల్ని మోసగిస్తుందేమో అన్న భయం నా నరనరాలలోనూ నిండి ఉంది.

మా స్నేహానికి ఆధారం – మేమిద్దరమూ ఒకే విషయం అంగీకరించడం. దేముళ్ళు...బాబాలూ... యిటువంటివి వొట్టి ట్రాష్ అన్న విషయంమీద మేమిద్దరమూ ఏకీభవించడం. నిజానికి ఆ ప్రాతిపదిక మీదనే మా యింత స్నేహమూ ఆధారపడి ఉంది. కాని, యిప్పుడు?

తన మాటలను తానేమరచి-ఆస్వామి పాదాలు కళ్ళకద్దుకుని - ఆతడిచ్చిన బూడిద ఒంటికి పూసుకుని - కలుషితమయిన నీళ్ళను తాగి - డాక్టరు నన్నూ మా స్నేహాన్నీ అవమానించాడు. ఇలాగ జరిగాక యిక యితనికీ యితని స్నేహానికీ గుడ్‌బై చెప్పెయ్యకుండా ఆత్మవంచన చేసుకుంటూ కపట స్నేహాన్ని ఎన్నాళ్ళు నటిస్తూ పోగలను?"

డాక్టరు - అమాయకంగా నాలుగో రౌండులోకి వెళ్ళిపోయాడు నన్నువొదిలి. సిగరెట్ కాలుస్తున్న నన్ను చూసి—హటాత్తుగా అడిగాడు. "అలా ఉన్నారేం?"

"ఎలాగ? నిషాలో నేనూ మీ కంటికి ఏ బాబాలాగో, స్వాములారిలాగో కనిపించడంలేదు కద? ప్లీజ్ ... పాదపూజలూ... వెయ్యినూటపదహార్లూ అని మొదలుపెట్టకండి. నాకు చాలా అసహ్యం." క్రూరంగా అన్నాను.

అతని ముఖం రంగులు మారింది. తల వాల్చేసి - కొన్నినిముషాలుండిపోయాడు. తరువాత మెల్లగా తలఎత్తే సరికి-చాలా దీనంగా జాలిగొల్పేలా ఉంది ముఖం.

"మీవరకూ వచ్చిందన్నమాట!-" నేరస్తుడిలా అన్నాడు.

మీ పేరు ప్రఖ్యాతులు తక్కువేమీ కావిక్కడ. గొప్పవాడు మంచిపనిచేస్తే త్వరగా వ్యాపించకపోవచ్చుకాని,... మీరుచేసిన తప్పుపని – అతిత్వరగానూ బహుళంగానూ ప్రచారం పొందింది-"

సిగ్గుతో తలవంచుకున్నాడు.

కొంచెం నిషావల్లా, ఎక్కువఉద్రేకం వల్లా నేను అవధిమీరే అన్నాను- "సిగ్గుపడవలసింది మీరుకాదు. నేను...మన స్నేహానికి..."

నన్ను వినిపించుకోనట్లే అతను చెప్పసాగాడు... "ఒక అదృష్టహీనుడున్నాడు..."

"కథలు చెప్పకండి-" వారించాను.

హటాత్తుగా నా చెయిపట్టుకుని నడిపించసాగాడు డాక్టర్. చాలా గదులు

దాటించి ఒక చిన్నగదిలోకి తీసుకు వెళ్ళాడు.

"ఆ మంచంమీద – జాగ్రత్తగా చూడండి."

చూశాను. హృదయం జాలితో నిండి పోయింది. మనసు వికలమైంది.

నిలబడలేకపోయాను.

"ఆ పాప–మా అమ్మాయి అని చాలామందికి తెలీదు. ఈ రహస్యానికి నా బాధ్యత కొంతవరకూ లేకపోలేదు. కదలలేని ... పలకలేని – యీ పాపకి తండ్రిని నేను. ఎన్నో వేలు... ఎంతో కాలం ... ప్రయత్నించాను నా పాపని పిండిబొమ్మ దశనుంచి చైతన్యవంత మయిన మనిషిగా చేయాలని. కాని– వైద్యశాస్త్రం నాకు సహాయం చేయలేక పోయింది.

పాప ఆడితే చూడాలనీ, పాడితే వినాలని ... నోరువిడిచి కోరితే ఆమె కోరిక తీర్చాలని–నా కెంతో ఆశ. నా కెటు వంటి కలలు వస్తూంటాయో తెలుసా? నా పాప నడుస్తున్నట్లు ... నాట్యం చేస్తున్నట్లు ... మాట్లాడుతున్నట్లు... పాటలు పాడుతున్నట్లు...ఖరీదయిన బట్టలు వేసుకుని బొద్దుగా ముద్దుగా తయారై నాచేతులలోకి గెంతి, ఏవేవో కావాలని మారాముచేస్తున్నట్లు.." డాక్టర్ గొంతు గద్గదికం అయింది...''కాని అవన్నీ కలలే." కొంచెం ఆగి అన్నా డతను." అందుకే...నా పాప చిన్నారి జీవితాన్నలాగ చేసినందుకే భగవంతుణ్ణి ద్వేషించేవాడిని.

"స్వామీజీ నా ఆశలను రేకెత్తించారు తన మాటలతో. ఆయన మాటలు విని– ఏ పుట్టలో ఏ పాముందోఅనుకున్నాను."

"పుట్టలో ఉండేది పామే. పాములూ బాబాలూ మనిషికి మేలుచేయవు. కీడే చేస్తాయి కాటేవేస్తాయి."

"నా పాపకోసం–అతని పాదాలను పూజిస్తే ఏం? అతనికి వెయ్యినూట పదహార్లిస్తే ఏం? ఆ విభూది పూసు కుంటే ఏం? అనిపించింది. అదృష్టాని పరీక్షించుకోవా లనిపించింది–"

"కాని–మీరు డాక్టర్! పాదపూజ చేస్తే... అతనిచ్చిన నీళ్ళు తాగితే... ఆ బూడిదపూసుకుంటే – పాపకి కాళ్ళూ చేతులూ చైతన్యమూ రాగలవని ఎలాగ మిమ్మల్నీ మీలోని శాస్త్రజ్ఞుణ్నీ మోస గించుకోగలిగారు?" నేరం అంగీకరిస్తు న్నట్లు ... పశ్చాత్తాపపడుతున్నట్లు... సిగ్గుపడుతున్నట్లు – మెల్లగా అన్నాడు. "మొదట నేను మనిషిని. మనిషిగా ఆశాజీవిని. తరువాతనే డాక్టర్ని... శాస్త్రజ్ఞుణ్ని...నా వరకూ వొచ్చేసరికి– నాలోని మనిషి డాక్టర్ని మింగేశాడు... నాలోని తండ్రి–డాక్టర్ని మింగేశాడు."

త్వర త్వరగా ముందు గదిలోకి వొచ్చి–గ్లాసులో మిగిలిన జానీవాకర్ని గొంతులో పోసుకుని – గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నాను.

ఎక్కడినుంచో—

ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ సత్యమూ కాదు, నిత్యమూ కాదు–